

## **Den Danske Sang**

Den danske sang er en ung, blond pige,  
hun går og nynner i Danmarks hus,  
hun er et barn af det havblå rige,  
hvor bøge lytter til bølgers brus.  
Den danske sang, når den dybest klinger,  
har klang af klokke, af sværd og skjold;  
imod os bruser på brede vinger  
en sagatone fra hedenold.

Al Sjællands ynde og Jyllands vælde,  
de tvende klange af blidt og hårdt,  
skal sangen rumme for ret at melde  
om, hvad der inderst er os og vort.  
Og tider skifter, og sæder mildnes,  
men kunst og kamp kræver stadig stål:  
det alterbål, hvor vor sjæl skal ildnes,  
det flammer hedest i Bjarkemål.

Så syng da, Danmark, lad hjærtet tale!  
thi hjærtesproget er vers og sang,  
og lære kan vi af nattergale,  
af lærken over den grønne vang.  
Og blæsten suser sin vilde vise,  
og stranden drøner sit højtidskvad;  
fra hedens lyng som fra stadens flise  
skal sangen løfte sig ung og glad.

## **The Danes' true song**

The Danes' true song is a young blond maiden  
who hums contented in Denmark's land,  
a child is she of the sea-blue kingdom  
where beech trees listen as waves meet strand.  
The Danes' true song, when it's deepest ringing,  
with sounds of bells, sword and shield will soar;  
the strains of sagas towards us winging  
that tell of Denmark in days of yore.

All Zealand's charm, Jutland's strong dominion,  
the mild and hard in the same refrain,  
must both be sung should our real opinion  
of us and ours be made clear and plain.  
And customs mellow with time's rephrasing,  
but art and battle for steel still call:  
the altar fire where our soul's set blazing  
burns at its brightest in Bjarkemål.

So Denmark, sing, let the heart speak freely!  
for heart's true language is verse and song,  
from nightingales we can learn this clearly,  
from larks o'er meadows with call so strong.  
And wind's wild ballad breaks loose its tether,  
the mighty lay of the waves is sung;  
from city pavement and moorland heather  
the song shall rise up, both glad and young.

*Kai Hoffmann (text 1924), Carl Nielsen (music 1926)*

*Kai Hoffmann (text 1924), Carl Nielsen (music 1926)*